

422. ЛЕГНАЛА ЈАНА

Лег - на - ла Ја - на зас - па - ла ле - ле, Бо - же,
во ед - на ма - ла гра - ди - на.

Легнала Јана заспала, леле боже,
во една мала градина, леле боже,
под едно дрво маслина.

Викна ми Јана да плаче, леле боже,
оф леле мене до бога,
што бев си слатко заспала, леле боже,
и сладок сон си сонувам.

Подуна ветер од море, леле боже,
открши гранка маслинка,
открши гранка маслинка, леле боже,
удри ми Јана по лице.

На сон дојдоа три луди, леле боже,
три луди, три аџамии,
први ми даде злат прстен, леле боже,
други ми даде јаболка, леле боже,
трети ме мене целуна.

Тој што ми даде злат прстен, леле боже,
низ него да се провира,
тој што ми даде, јаболка, леле боже,
зелен да биде до гроба,
тој што ме целуна, леле боже,
со него да си векувам.